

PORTRET

Om de week portretteert Medisch Contact een arts: over het doktersvak én het leven daarnaast. Wat doet u buiten uw werk? Bent u wel in balans? Of beleefde u iets bijzonders of aangrijpends? Doe mee en mail ons: redactie@medischcontact.nl

‘De stap van verpleegkundige naar arts wordt steeds moeilijker’

Leeftijd: 34

Werk: vier dagen per week plus diensten als aios longgeneeskunde bij het UMC Groningen

Privé: getrouwd met Jaap Jan, kinderen: David (4) en Simeon (1)

REYER BOXEM

Romkje Sietske Vos-Hospes is aios longgeneeskunde in het UMC Groningen. Ze verwacht haar opleiding eind 2022 af te ronden.

‘De longgeneeskunde kwam al vroeg op mijn pad. Na de havo heb ik hbo-verpleegkunde gedaan en daarna wilde ik geneeskunde studeren. Maar eerst moest ik mijn profielvakken wiskunde, natuurkunde, biologie en scheikunde nog op vwo-niveau doen. In die twee jaar en ook tijdens de geneeskundestudie werkte ik als verpleegkundige onder meer op een afdeling Longgeneeskunde. Ik besloot die oogkleppen tijdens de geneeskundeopleiding af te zetten en breder te kijken, maar de interesse bleef.’

KRITISCH

‘De switch van verpleegkundige naar arts heeft, in mijn hoofd, lang een rol gespeeld. Ik heb lange tijd gedacht dat het me misschien niet zou lukken, dat het te hooggegrepen zou zijn. Maar uiteindelijk haalde ik het gewoon met allemaal goede cijfers en beoordelingen. Het heeft voordelen om verpleegkundige te zijn geweest, om de werkvloer vanuit die positie te kennen. Ik kan me goed inleven en ben kritisch op hoe dingen voor verpleegkundigen zijn geregeld. Ik heb nooit mijn rol als arts hoeven bevechten. Maar ik heb dan ook niet in het UMCG als verpleegkundige gewerkt, hier ben ik echt de dokter. Wat ik heel jammer vind, is dat de stap van verpleegkundige naar arts steeds moeilijker wordt. Ik begon zelf net op tijd met de studie, maar inmiddels moeten afgestudeerde verpleegkundigen het instellingscollegegeld betalen. Ik vond studeren zonder studiefinanciering al moeilijk, maar nu zou ik het niet kunnen betalen.’

CHRONISCHE KLACHTEN

‘Het beschouwende van de longgeneeskunde in combinatie met het praktische, het doen van eigen diagnostiek en behandelingen, past bij mij. Ook vind ik het leuk dat het een orgaanspecialisme is, waarbij ik de fysiologische werking van de longen ook heel concreet en voorstelbaar vind. Je ziet het proces, je ziet de longen bewegen, je ziet de ademhaling. Andere organen, zoals de hersenen, vind ik veel ongrijpbaarder. Daarnaast vind ik de variatie in de patiëntengroep ook leuk. Ik zie veel patiënten met chronische klachten en die groep breidt zich tegenwoordig uit, doordat sommige typen longkanker een meer chronisch karakter krijgen door immuuntherapie en mutatiegerichte behandeling. Maar ook zie ik veel “tijdelijke” patiënten, die bijvoorbeeld een klaplong hebben of een longontsteking.’

COVID-19

‘De coronacrisis was een rare tijd, vooral omdat we niet wisten wat we konden verwachten. Er lagen wel vanuit andere delen van het land patiënten met covid-19 bij ons op de ic, maar bij ons op de afdeling kwamen heel weinig patiënten uit de eigen regio. Het was dus meer stand-by staan en afwachten. Op de Spoedeisende Hulp heb ik wel veel covid-19-verdachte patiënten gezien. Door de crisis is een deel van het onderwijs niet doorgedaan, maar tegelijkertijd is het ook een heel leerzame periode. Ik volg het nieuws en de wetenschappelijke ontwikkelingen op de voet. Daardoor heb ik echt het gevoel dat ik er bovenop zit.’ **Simone Paauw**

